

הרב פרדס אמר לי:

חשד שמרובר בשוחד כספי. לא חשבתי על שום דבר אחר, אמר להנולד הזה. הוא החליט לבוא לפנישה כשהוא מצוייד ב"מכשיר-הקלטה".

בשעה היעורה, הגיעה רוזה במכונית בע"ל, יחד עם בנם, לרחוב פרישמן. בעוד שהב"על מחנה את המכונית, הלכה רוזה לבית-הכנסת. היא ראתה את מכוניתו של הרב מגיעה. הוא יצא לבוש יפה וניגש אליה. הוא אמר לה: "שלום, ערב טוב." היה חורף וירד גשם.

הרב פתח את דלת בית-הכנסת ונעל אותה אחריהם. הוא פתח עוד דלת ועוד דלת, ואחר-כך נכנסו לחדר שמשמאל. היו שם נרות-נשמה חשמליים. בחדר היו כסאות, ספה ושולחן.

"אני לא זוכרת אם ישבתי על כסא או על הספה. אבל הרב אמר לי לבוא לשבת לידו, כי

רוזה (שם כדוי, בגלל היותה עוברת-ציבור, וכדי לשמור על פרטיותה) איננה יפהפיה. היא אשה כבדת-גוף בשנות ה-40 לחייה. רוזה איננה נוהגת להתאפר והיא מתלבשת בצניעות ובפסטות. היא איננה נראית כנערתיפית או כנערתי-חלומתיו של הרב חיים פרדס. אבל סיפורה, המאמת על-ידי אנשים שונים, נשמע אמיתי.

רוזה היא ילידת-הארץ, בת לעדה היוונית-נוצרית. כל חייה גדלה בין יהודים וגם התאדה בה ביהודי. הם נישאו בנישואין אורחיים. אחי רי שגולד הבן, החליטה רוזה להתגייר. הילד שלי נולד בארץ וגדל כאן, רציית שיהיה לו איזה צד כאן." שנה אחרי לידת הבן, שהוא כיום בן 16, התחילה רוזה בתליי-גיור.

משום מה נערמו קשיים בדרכה של רוזה. הגיור לא התקדם. סירבו לה שוב ושוב בבית-הדין הרבני, אך היא לא התייאשה.

לפני חמש שנים, שנתיים לפני מועד בר-המיצווה של בנה, היתה רוזה כמעט נואשת. "הייתי מאות פעמים ברכנות במשך השנים האלה, הופעתי לפני כל מיני הרכבים של רבנים. כאחריים מהם ישב גם הרב פרדס, והי"כרתי אותו.

"יום אחד, כאשר ישבתי במיסדרון וחיכ"תי, ראיתי את הרב פרדס יוצא מלישכתו. ראיתי שהוא הולך הביתה ולכן לא ידונו יותר בענייני באותו יום.

"פניתי אליו ושאלתי אותו: הרב פרדס, מתי אני? הוא אמר לי שהוא הולך הביתה, ואם אני רוצה, שאפגש איתו מחר. חשבתי שזה משהו לטובתי, ושאלתי: איפה ניפגש? הוא אמר לי לבוא לבית-הכנסת שלו, ברחוב פרישמן 27. הוא אמר לי לא להגיד כלום לאיש שלי, כך הוא כינה את בעלי.

"באחת ההחלטות הרבנים אסרו עלי לקיים יחסי-אישות עם בעלי עד לגיור, ולא הכירו בנישואין האורחיים שלנו, למרות שכבר היה לי ילד.

"הרב אמר לי לבוא בשעה 6 וחצי בערב. הוא אמר שזה כבר אחרי התפילה, והמתפל"לים כבר לא יהיו במקום. בית-הכנסת יהיה סגור אבל עלי לחכות לו."

רוזה חשבה שהרב מבקש תרומה לבית-הכנסת שלו. מוכן שסיפרה על הפגישה לבע"לה, והוא סיפר על זה לחיים קשת, ידידו.

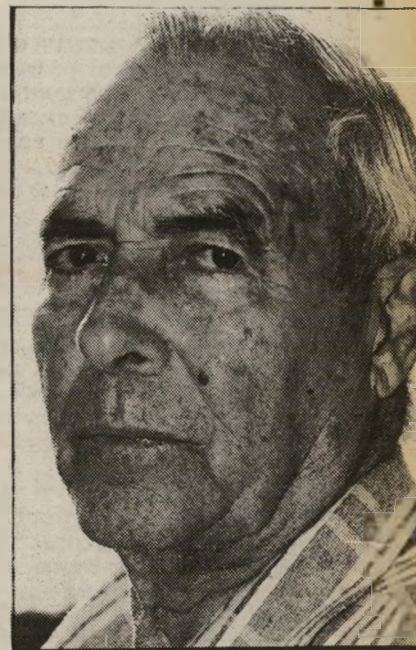
חיים קשת, גימלאי נמרץ, רצה לעזור לרוזה בגיורה ועקב אחרי ההליכים. כאשר שמע מהבעל על הפגישה המזוהה,

בית-הכנסת ברחוב פרישמן 27, הרב אמר לי לבוא לשבת לידו.

"אני רוצה לשכב פעם עם גויה!"

אילנה אלון

עד קשת, הייתי המוסר

הטוען הרבני

אחרי השיחה עם רוזה התקשרתי עם הטוען הרבני, אברהם אינדורסקי, כדי לאמת את דבריה. הוא זכר מייד את המיקרה, מפני שטיפל רק פעם בחייו בתיק של גיור, "וגם זה מפני שלחצו עלי, אמר.

"מי לחץ?" שאלתי, והוא אמר: "אני חושב שהאשה לחצה."

שאלתי אותו אם האשה סיפרה לו על מה שקרה לה עם הרב פרדס והוא ענה: "לא! אילו היתה מספרת לי סיפור כזה, לא הייתי נוגע בעניין!" שאלתי אם יתכן שאינהורן לחץ עליו, והוא ענה שזה אפשרי.

אינדורסקי סיפר כי תיקי-גיור נמש"כים בדרך כלל בין שנה לשנתיים ומס"תיימים בפס"ן. גם אם היו מיספר סירובים לגיור אדם מסויים, הוא יכול לפנות שוב לבית-הדין, אם השתנו הני"סיבות. לכן יכולה פרשת-גיור להימשך על פני שנים אחדות.

אברהם אינדורסקי זכר כי עירער על פסק-הדין והצליח להפכו בבית-הדין לעירעורים בירושלים, וכך הביא, לב"סוף, לגיורה של רוזה.